

Rüya Kız

– GÜLÜM ÇAMLISOY · 02 Ocak 2015

Bir varmış bir varmış...

Yokmuşçasına bir varlık ve mümkün mertebe uzak gözlerden ve ırak tüm gönüllerden...

Ama öylesine engin bir gönülmüş ki onunki, ummanlar kadar uçsuz bucaksız ve ta arşı alaya uzanan. Yer ve gök nasıl boyutsuzsa hâsıl olan o alana dünyaları sığdırmış Rüya Kız. Gel gör ki Rüya Kız bir o kadar yalnızmış ve uzağında pek çok şeyin bir o kadar umarsız ve tepkisiz. İlla ki kaçacak bir delik bulur ve gömermiş başını kuma. Ne görsünler istermiş ne duysunlar ne de dokunup incitsinler...

Kıyamazmış babası biricik kızının uçup gitmesine. Bir serçenin naif bedeni, sırça kalbi ve sus pus yüreğiyle anasının dizinin dibine çömelir ve dayarmış başını annesi onu usul usul okşarken ve tüm kötülüklerden korurken. Kadın doğduğu günden beri ne görürmüş ne de duymuş. Dokunarak anlarmış kimin kim olduğunu. Fazlasıyla düşkünmüş Rüya Kız anacığın en az babasına olan düşkünlüğü kadar. Gün gelmiş babası yatak döşek isimsiz bir illete yakalanmış. İçin için erimeye başlamış adam günbegün. "Kızımı, anasını kime emanet etsem de gözüm açık gitmesin." diye de hayıflanmış bir yandan.

Zamanın ileri gelenlerden biri methini duymuş Rüya Kızın. Görmeden resmini yapmış kızın, sesini duymadığı halde sesi kulaklarından gitmez olmuş. Ve bir şarkı yazmış yirmi dört saat diline pelesenk olan. Duymuş ki Rüya Kızın babası ağır hasta karar vermiş onu iyileştirip Rüya Kızın yüzünü güldürmeye."En iyi hekimi bulmalıyım ve adamı iyi etmeliyim. Yeter ki Rüya Kızın yüzü gülsün."

Demesiyle vurmuş kendini yollara. Şehir şehir dolaşmış. Ve nihayetinde varmış aksakallı nur yüzlü bir dedenin yanına. Bahsetmiş tüm olanlardan uzun uzun. Kristal küresine bakan aksakallı dede demiş ki:"Oğul, bu adam iyi olur olmasına da akabinde çok kötü şeyler bekliyor onu. Ben çok başka şeyler görüyorum, oğul. Sen iyisi mi vazgeç."

"Söyle, dede." demiş adam."Sadece söyle nedir bu adamın dermanı. Yeter ki o iyi olsun ve Rüya Kızın yüzü gülsün."

"Oğul" demiş yaşlı adam."Görür müsün şu yüksek tepeyi. Sen o tepeye çık. Orada bir ceylan yaşar, hem de yaralı bir ceylan. Git ve onun kalbini söküp bana getir."

"Ya, sonra..."

"Hele ki sen getir. Bakarız bir hal çaresine."

Günlerce yol almış adam ve derken varmış tepeye. Bir de ne görsün, yaralı ceylan yanı başında.

Ceylan dile gelmiş:"Sakın beni öldürme. Zaten hastayım. Yavrularım beni bekler. Kıyma bana."

"Mecburum." demiş adam.

"Sevdiğim kıza varmak ve onu mutlu etmek için kalbini sökeceğim yerinden."

"Ya yavrularım ne olacak?"

"Onlar anneleri olmadan da yaşar."

"Çok küçükler, yalvarırım kıyma bana."

Dinlememiş adam ceylanı ve gözünü kırpmadan öldürmüş hayvanı ve acımasızca sökmüş yüreğini yerinden.

Derken varmış aksakallı dedenin yanına.

“Dediğini yaptım. Ya şimdi ne olacak?”

Bir bez parçasına sarmış kanlı yüreği yaşlı adam.

“Al bunu ve git. Rüya Kızın babasına götür. Bunu yesin hele. Bak, nasıl da iyi olacak. Ama dediğim gibi sonra olacıklara karışmam ben. Hala bir şansın var. Ben derim ki, kadere müdahale etme sen.”

Adam hiç oralı bile olmamış. Almış kalbi yanına ve yine düşmüş yollara. Az gitmiş uz gitmiş dere tepe uz gitmiş ve varmış hasta adamın yanına.

“Beyim. Bu yürekte saklıdır senin şifan. Bu yüreği yer yemez iyi olacaksın.”

Hasta adam tam yüreği eline almış ki dile gelmiş yürek:”Bu adam bir canidir. Sırf kızınla evlenmek için iki yavrumu da öksüz bıraktı. Yoksa şimdi yaşıyor olacaktım.”

Yaşlı adam öylesine naçar ve hastaymış ki duymamış bile tüm bu sözleri ve iki lokmada yemiş yüreği.

Dakikalar içerisinde yüzüne gözüne renk gelmiş. Can gelmiş ve eski sağlığına yeniden kavuşmuş.

“Allah razı olsun senden oğul. Sen de artık benim bir evladımsın. Gün ola harman ola. Tez elden kızıyla evlen ve sen de ben de muradımıza erelim.”

“Ya Rüya Kız ne der?” diye sormuş genç adam.

“O benim sözümünden asla çıkmaz. Sen merak etme oğul.”

Tam bu esnada Rüya Kız olanlardan bihaber otururmuş çardakta. Bir yandan da için için ağlarmış sebepli sebepsiz. Derken bir toz bulutu peyda olmuş ve bir ses duymuş Rüya Kız.

“Ne oluyor, siz de kimsiniz?”

“Merhaba, güzel kız. Ne ağlarsın böyle?”

“Kimsiniz söyleyin...”

Toz bulutunun içerisinde iki yavru ceylan çıkmış.

“Biz iki öksüzüz. Hain bir adam sırf mutlu olmak için yaralı bir ceylanın canına kıydı. Sırf seninle evlenmek için annemizi öldürdü. Nefsine hâkim olamadı ve biz kimsesiz kaldık.”

Rüya Kız duydukları karşısında yeniden gözyaşlarına boğulmuş.

“Madem anneniz öldü. Ben siz analık yaparım, hiç merak etmeyin. Kaçar gideriz buralardan ve kimselerin de haberi olmaz.”

“Ya, o adam ne olacak? Korkmuyor musun o adamdan?”

“Tanımam ben o adamı ve asla sizi böyle yalnız da bırakmam. Tanımadığım bir adamla asla evlenmem de.”

İki küçük ceylan o kadar mutlu olmuşlar ki bir anneleri olacağı için...

“O zaman al bu bıçağı ve sök kalbini yerinden ve bu dünyadan ebediyen ayrıl. Hem sen mutlu olursun hem de biz annemize kavuşuruz.”

Rüya Kız bir hamlede saplamış bıçağı ve sökmüş kalbini yerinden. Derken Rüya Kız anne ceylana dönüşüvermiş.

“Canım yavrularım benim. Sizi çok özledim. Hadi gidelim buralardan. Kimselerin bizi bulamayacağı bir yere gidelim yeter ki artık zarar görmeyelim.”

Anne ceylan ve yavruları seke seke uzaklaşmışlar oradan. Bir daha da onları ne gören ne duyan olmuş. Tüm bu olanları kristal küresinden seyreden aksakallı dede bir yandan da söylüyor:

“Ah, kadir kıymet bilmeyen açgözlü insanoğlu. Ne ekersen onu biçersin. Şuncacık hayvandan ne istedin de Rüya Kız canına kıydı. Şimdi, iyi mi oldu sanırsın? Ey insan denen canlı, unutma öyle bir âlem ki yaşadığın yapılan her şeyin bir şekilde karşılığını da bulursun. İyi ya da kötü... Ve olan hep mazluma olur. Ama er geç adalet de yerini bulur. Cana kıyacağına can verseydin ya şu kızcağıza herkes nasıl da mutlu olacaktı.”

Tüm bunlar olurken Rüya Kızın babası kızını bulmak için dört dnenirmiş etrafta. Her yeri talan etmiş lakin bulamamış kızını. Nihayetinde kızından arda kalan kanlı elbiseyi görmüş yerde. Yığılıp kalmış oracığa.

“Kızım, canım kızım” derken vermiş son nefesini.

Genç adam olanlara vakıf olunca deliye dönmüş ve hepten yitirmiş aklını.

“Ah, ben ne yaptım nasıl bir kötülük yaptım. Keşke yaşasaydı da varmasaydı bana.” derken yaşlara boğulmuş. Yollara vurmuş kendini bir yandan “Rüya Kız Rüya Kız” diye haykırırken.

Gökten üç elma düşmüş. Biri anne ceylana biri yavru ceylanlara biri de bu masalı okuyan siz dostlara.